

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **C. L.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 lutego 2015 r.
wniosku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt II K [...],

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
B.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 30 grudnia 2014 r. (sygn. akt II K [...]) zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k., sprawy prowadzonej przeciwko oskarżonemu C. L. do rozpoznania innemu sądowi, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu postanowienia podniesiono, że w akcie oskarżenia skierowanym przeciwko C. L. zarzucono mu popełnienie przestępstwa groźby karalnej (art. 190 § 1 k.k.). Pokrzywdzoną tym przestępstwem jest sędzia orzekająca w Wydziale Karnym Sądu wnioskującego i pełniąca funkcję Przewodniczącej tego Wydziału.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 37 k.p.k., jako wyjątkowy, nie podlega interpretacji rozszerzającej. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, odstępnie od rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym ma charakter wyjątkowy i może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (tak m.in. w postanowieniu SN z dnia 4 lipca 2006 r., V KO 55/06, Biul.SN 2006/8/17).

W niniejszej sprawie wniosek Sądu jest uzasadniony.

Mając na względzie fakt, że akt oskarżenia zarzuca popełnienie przestępstwa na szkodę sędziego, która orzeka i pełni funkcję Przewodniczącej Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w R., możliwym do wyobrażenia jest powzięcie przez samego oskarżonego oraz innych obserwatorów funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości wątpliwości, co do prawidłowości procedowania, mając na uwadze szczególny kontekst sprawy. Nawet zakładając, że wątpliwości te nie miałyby obiektywnych przesłanek, zasadnym jest, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji postanowienia.